

ønskelig og hensigtsmæssigt, at man søger noget Bededrag for det Underfynd, som derved vil fremkomme i Statsindtægterne, navnlig ved at lægge en endnu mere forhøjet Gold paa adskillige Luxusartikler, end der af Regjeringen er foreslaaet; jeg skal tilføje, at jeg tror, at den høitagtede Regjering er i sin Holdning til Sagen gaaet for meget efter det Hensyn, at faa Balancen frem, netop med en Goldindtægt. Jeg vilde ikke, og det viser allerede den Holdning, jeg indtog ifjor, anse det for at være nogen i og for sig mislig Sag, om vi reducerede vore Goldindtægter igjennem Nedsættelser, der gik i den Vand, jeg har antydet, med 1 Million eller endog Noget derover; men jeg skal strax sige til, ligesom allerede antydet af min ærede Nabo, at jeg jo meget vel indser, at Regjeringen nødvendigvis da maa sige: Vi maa have Balance paa en anden Maade, enten igjennem en Indkomstskat eller ad andre Veie. Regjeringen kan dernæst ganske vist ikke føle sig beviliget ved, at man henviser den til i al Almindelighed at søge Balancen tilveiebragt igjennem Finantsloven, altsaa ved en Løs Bevilling for de enkelte Aar af en Indkomstskat; det er nemlig klart, at naar vore Finantsers Stilling er en saadan, at der nu med de nærværende Indtægter omtrentlig kan siges at være den Eigevægt tilstede, at Regjeringen til Nød ordinært kan komme igjennem, saa vil den ikke ret vel kunne være tjent med at skabe sig selv en sikker Underbalance hvert Aar, hvis Dakning beroede paa et Botum af Rigsdagen. For mig er det ganske klart, at derved enhver Regjerings Stilling blev saa meget usikrere med Hensyn til sin Bestaaen, at man omtrentlig kunde sige, at ingen Regjering kunde være tjent dermed, naar den efter Regjeringens Mening nødvendige Balance — og efter hvad Rigsdagen i Enhold til tidligere af den bevilgede Udgifter noget nær maatte antage at have besluttet sig til — hvert Aar skulde hænges i en Traad, naar kort sagt Nægtelsen af det Fornødne til den ordinaire Balance skulde kunne fremkalde en Ministerkrise. Det kunde hverken en Regjering af den ene eller af den anden Farve være tjent med. Gaar man altsaa i den Retning, at man tilveiebringer en væsentlig Nedgang i den totale Goldindtægt og derved et permanent Deficit i Finantsbalancen, saa maa man være villig til at sikre Regjeringen i det Mindste for et længere Aaremaal at kunne faae Underfyndet dækket paa en anden Maade. Jeg udtaler dette, fordi jeg, naar jeg har udtalt mig paa denne Maade ligeoverfor en Nedsættelse af Goldindtægterne, derved vil vise, at det alene og væsentlig er af Hensyn til Nyttens og Samvirket af en Goldreform, at jeg gaar denne Vej, og at derimod Hensynet ikke ligger paa Finantsfiden. Jeg har altsaa udtalt med Hensyn til Satterne i Indførselstolden for Forbrugsartikler, at jeg endnu staar paa det samme Standpunkt, som jeg stod paa ifjor, og jeg kan henholde mig til de samme forskellige Artikler, som jeg der

beltoget i at foreslaa ændrede. Med Hensyn til et andet Punkt, som ogsaa henhører til den egentlige Indførsel, da vilde det være beklageligt, hvis det skulde være et afgjørende Tegns paa Regjeringens Modstand derimod, at der, saavidt jeg skjønner, heller ikke i det nye Forslag er bleven taget noget Hensyn til de mange Forslag om udvidet Kreditoplagsret, som den Gang af Udvalget bleve stillede; men det er her ligesom ved de øvrige Punkter mit Haab, at Finantsministeren foreløbig kun har villet stille sig paa et neutralt Standpunkt og senere kan komme til en anden Mening med Udvalget og Thinget. Jeg kommer nu til at omtale den Side af Goldreformen, hvor jeg for mit Bedkommende maa tilføje, at jeg ser Sagen som værende af højeste Vigtighed, og det er den meget væsentlige Forandring, som Regjeringen indfører med Hensyn til den hidtil værende Bestyttelse for mange af vore Næringshverv. Det er ikke alene lige over for de store Fabriker, som man kunde tænke sig havde vundet Fæste igjennem Tidernes Udvikling og igjennem den større Foretagelighed, som har grebet vor Befolkning, at Regjeringtn har viist sig tilbøjelig til i høi Grad at gaa videre ad Frihandelsveien end tidligere; men det er ogsaa og efter min Formening i en endnu langt betænkeligere Grad Tilfældet med det almindelige Næringsbrug, Gaandværket. Her har det Mindretal, der sad i det forrige Udvalg, efter Oplysninger, som det gjennem Bilagene har aftrykt paa det Klareste beviist, at der ikke alene med den Bestyttelse, som den hidtilværende Gold giver, dog alligevel er en saadan Mulighed for en meget stærk Konkurrence fra Udlandet for flere af vore væsentligste Gaandværk, at man skulde synes, at der i den Henseende var en tilstrækkelig Verelvirkning; en tilstrækkelig Spore for de herværende Næringsbrug, til at mande sig op og arbejde af alle Kræfter saa billig som muligt; men det er ogsaa klart beviist, at naar man vil gaa videre, end Tilfældet nu er, vil man højst sandsynlig bringe Bedæggelse over disse Gaandværksbrug. I den Henseende afgiver et Bilag fra ifjor for et Gaandværks Bedkommende et ganske overordentlig tydeligt, slaaende, ja, jeg kan sige overvældende Bevis; og det er de Oplysninger, der ere givne angaaende Sne og Arbejde, indført fra Sverrig. Det er klart og tydeligt beviist — og det Udvalg, som dengang var nedsat, havde endog Seilighed til personlig at overbevise sig om Godheden af de Arbejder, som paa den Maade indføres fra Sverrig og sælges her — at de, der ville tænke paa